

Fred Rogers

I halogenstrålkastarnas motljus syns siluetten av en man med händerna höjda mot en provisoriskt inredd sporthalls tak. Han står i en krampaktig position och tankarna förs närmast till en oscarsbelönad scen i "Plutonen". Runtomkring, nedanför podiet, trängs hundratala människor som alla vill få en skynt av honom. Han, som talar om Jesus som om han vore hans bästa vän. Han, som helar med händerna i guds namn.

Plötsligt får vi, som tvingas närvara hemifrån via TV:n, se en närbild av hans ansikte. Genom rutan ser vi att ögonen är slutna och hans gråa hår är blött av svett. Hans ansikte är behagligt att se på, harmoniskt. Han har några år på nacken, men känns ändå ung och slagkraftig, fylld av energi. Han känns genuin, trovärdig trots sminket.

Återigen filmas massorna runt om i sporthallen, som numera liknar ett kapell med långa gobelänger hängandes från väggarna. Blickarna vi ser är trofyllda, närmast maniska. De känner sig alla lyckliga, privilegierade för att de kan närvara vid hans mässa. På podiet vandrar en rad med storvuxna kvinnor bestämt in, de är där för att ta emot hans helande kraft. De lider alla av fetmans gissel och hoppas innerligt på hans helande kraft. På ett led står de nu. De väntar på hans välsignelse.

Mellan salens väggar ekar nu körmusik som för tankarna till änglars sång. En minut förloper tills vi ser nästa viktiga händelse:

Allt tystnar, och med ett tecken visar han till sina pastorer att han är redo, redo för att ge kvinnorna den kraft han samlat under mötet. Redo att dela med sig av guds eviga kärlek. En efter en faller de massiva kvinnokropparna framför honom, alla fångas plikttroget upp av pastorerna som omgärdar honom. Även de som står långt bak i församlingen hör genom högtalarna från det uppmickade podiet hur han ropar halleluja. Med den frasen och sin beröring skänker han dem en del av guds kraft, skådespelet gör ett enormt intryck, vi hänförs.

Hans namn, välsignad vare han, är Fred Rogers och han är norra Pittsburghs populäraste TV-evangelist.

När jag var liten, närmare bestämt fem år började min älskade mor, må hon vila i frid, ta med mig ut till min mosters gård i Norra Pittsburgh över somrarna. Tidigare hade vi tillbringat sommarloven i St. Petesville där jag är uppvuxen. Det var sommaren efter min far, Matthew Rogers, hade dött. Jag antar att min kära mor ville att jag skulle komma hemifrån och få lite perspektiv på tillvaron när jag hade sommarlov. Jag mätte inte speciellt bra, vilket måste ses som helt förståeligt, min far hade dött. Jag önskar att jag hade hunnit tacka min mor mer för att hon tog mig till gården. För det var därute, på moster Saras gård, som jag upptäckte honom, allas vår fader. Det var där jag upptäckte livets mening, **det var där jag fann Gud.**

Jag hade bara varit på gården i några dagar innan jag begav mig ut själv i skogen för första gången. Det var som om något lockade mig ut, någonting obeskrivbart vackert, en känsla i bröstet. Jag minns att jag gick vilse redan efter en kvart, och plötsligt

kände jag mig väldigt ensam och rädd. Det var när jag satt på en sten, ensam i en stor skog, som han visade sig. Plötsligt började det blåsa och en liten fågel satte sig på marken framför mig, den kvittrade och hoppade omkring. Jag minns att jag genast blev mycket bättre till mods och kände att någon måste ha sänt fågeln till min hjälp. Jag vände mitt lilla ansikte upp mot himlen och såg ett träd, som såg både högt och lättklättrat ut. Det tog inte lång tid innan jag var uppe i trädet och blickade ut över skogen, och då såg jag min moster gård, bara en liten bit bort. Jag förstod att någon hade vakat över mig och sänt den där fågeln för att hjälpa mig. Jag förstod att den "någon" var Gud.

Att leka i den skogen blev **allt som betydde något för mig.** Det var det som om skogen var mitt egna kapell där gud talade till mig. Han visade de mest fantastiska ting, enkom för mina ögon. Det var i skogen jag insåg att jag var menad att förkunna hans strålande prakt för människorna runt omkring mig. Jag minns att jag alltid ville be

bordsbönen hos moster Sara, för att visa Gud **hur tacksam jag var**. Moster brukade alltid klappa mig på huvudet och säga att jag kunde bli precis vad jag ville. Och om jag ville följa guds väg genom livet var det kanske det jag skulle göra. Moster Sara hade alltid varit lite egensinnig och satte mer än gärna griller i små barns huvuden. Men det verkade inte som om min mor tog illa upp för att jag tidigt bestämde mig för att jag skulle bli präst när jag blev stor. Snarare var det tvärt om, hon tyckte nog att det var bra. Hon verkade riktigt stolt.

Jag läste mycket i bibeln som litet barn, och mamma läste ofta för mig innan jag kunde läsa ordentligt själv. Bibeln har alltid varit **den bästa vännen** jag haft i svåra situationer, den hade alltid svar på mina frågor när jag var ung. Jag såg hur ungdomar runtomkring mig lätt hamnade på glid, valde att vandra sina egna vägar. Vagar som bara kunde leda rakt till helvetet. Därför var jag engagerad i skolans kristna förening, för att visa den rätta vägen för mina bröder och systrar.

Det var där, på den kristna skolföreningen, som jag träffade min första och enda jordliga kärlek, Miranda. Självklart visste vi båda att det inte kunde bli något, eftersom jag skulle bli präst. **Så var det med det**, vi hade det underbart tillsammans ändå. Ända tills hon försökte ta på mitt skrev efter skolbalen, då sade jag upp kontakten med henne. Det stärkte mina tankar om ett rent leverne ytterligare. Jag var stolt över att ha motstått frestelsen. I dagens samhälle utsätts ungdomarna för frestelser hela tiden, och de verkar inte ha några som helst betänkelser över att sätta tänderna i dem som hungriga vargar.

Det får mig att fyllas med avsky, dagens inställning till ungdomar och deras beteende. Bögar, långhåriga och knarkare accepteras som första klassens medborgare i ett alltför slappt samhälle. Vi skulle behöva mer disciplin i hemmen, vi skulle behöva **Jesus i alla hem**. Dagens hem har blivit ett gudlöst näste i de flesta delarna av vår förr så älskade nation. Det är väldigt sällan man stöter på ungdomar från

andra delar av landet som är troende. Det är inte deras fel, jag skyller på att vårt samhälle förfaller gradvis, aborter tillåts och den kristna läran står inte på schemat i skolan. Folk går inte ens i kyrkan längre.

Det är en grundläggande inställning som vi måste förändra, att kyrkan inte längre skulle ha svaren i en tid som denna. Det är så långt från sanningen man kan komma, vi har inte bara svaren, vi har också **tryggheten och gemenskapen**. Vi är som en enda stor supermarket med svar åt alla. Här finns allt, och det är uppenbart. Ända väljer folk ett liv i synd framför ett liv med Gud, det är beklämmande.

Jag är glad att jag bor i ett samhälle där man vet att ta vara på sunda gammaldags amerikanska värderingar och Guds budskap. Här mår jag bra, och här kan jag inspireras av min omgivning och flock. I St. Petesville är allt som det alltid varit, Gud ske lov. Här är jag sannerligen bara ett instrument i Guds händer, ett vibrerande instrument. Vibrationer som sprids,

genom countyt, genom staten, genom landet. Tillsammans är vi starkare än allt annat, sådan är sanningen.

Jag trivs med att leva som guds redskap. Folk lyssnar på det jag säger, för det jag säger är inte mina egna ord, orden är hans. Visheten är inte min, den är hans, jag bara upplyser folket. Vi är alla lika inför gud, och jag är hans ödmjukaste tjänare. Vissa klagar på att mitt sätt att leva inte skulle stämma överens med den helige skrift, det är inte sant. Jag stortrivs med att bo i en fin villa med pool, och det är inget fel med det. Jag är säker på att alla i min flock håller med mig om att jag förtjänar det. Min bil är stor, välpolerad och dyr. Det är inget fel i det, det är som att säga: "**Hey, jag kör i hans fil nu, och han vill det bästa för mig**". Det är så, han ger oss alla en del av paradiset, om vi bara är villiga att ta emot det.

I gengäld mot mina världsliga ting har jag varken fru eller barn, men jag är aldrig ensam. Jag har bytt mina kroppsliga behov mot hans kärlek, och gläd-

jen av att få förkunna den bland människor. För mig är det ganska enkelt, jag vill bara att människorna omkring mig skall få se det vackra som jag ser. Jag vill att alla omkring mig skall ta emot Guds budskap och få uppleva hans nåds härlighet. Det är som att ta av sig ett par solglasögon man har haft på sig hela livet brukar jag säga. De flesta som har upplevt känslan av att gå med i flocken och blint ty sig till hans ledande hand håller med mig, det är verkligen ett liv utan filter för vår inre syn.

Men jag är inte ensam i mitt arbete, jag har hjälp av många fina människor. Mina pastorer hjälper mig alltid när jag förrättar TV-predikningar. Mötena brukar vi hålla i olika lokaler som kan passa för ändamålet. Det är som en enda stor roadshow där jag är stjärna, eller kanske man borde säga att Han är stjärnan, att Gud är stjärnan. Vi inred-er lokalerna, riggar kameror, släpper in folk, körer sjunger och lovord flyger genom luften. **Det är som en enda stor häftig gudsmaskin.** Jag förstår varför jag får mycket brev från före

detta vilsna själar som vill tacka mig för att de har funnit ro. Jag ser deras ansikten, jag känner deras lycka över att få ha tagit emot hans kärlek. Gud är det häftigaste av allt. Yeah!

Jag är så lycklig över mitt liv, jag vet vart jag kommer ifrån och vart jag är på väg. När jag tvivlar finns han. När jag gläds, gläds han. **Vi är ett oslagbart team.** Halleluja!